

ס"א רפסא בלא מ"ו וכן
בעינין. (ב) ע"ו סה. ע"ש.
(ג) מלאן הוא דיבור חדש.
מ"ה"מ. (ד) ו"ו ח"ס ע"ו
סה. ד"ה היג ר"ת ו"ו
הארכי ו"מ. (ה) ו"ע"ע
ח"ס שבת ס: ד"ה השתא.

מוסף רש"י

ומונות של אותה
הדרך. אפילו הוא מהלך ג'
ימים (ע"ו סה). הדיבור דמי.
דשוכר מניח עליה מונות כל
הדרך וממר אתו מניח אלא
יום אחד (שם). אי דשכיח
למזבן. בדרך הליכמן
מוזבן מונות ליקח כל שעה
(שם). מאוונא לאוונא.
מחשב למחש מהלך יום
אחד כמו נטל ועבר תלתא
ליונין דסמריז ע"ו שם.

נימא ליה הכי לי הווא חמרא. גופיה ואלא מייחנא ספינתא אחריתא.
הואיל והספן יש נידו להשלים תנאו וזה מעכב ישלם כל השכר: לא
משכח. להא דר' נתן: אלא כיון זה וספינה זו. ולא ציד זה וזה
התחונה דלמר ליה האיק אנא לא
מעכבנא ממי מייחתי דידך: דולקין.
אם קבל יחזיר החצי ואם לא נתן
יתן החצי שהרי ציד שניהם להשלים
ואם יעכב התנע מלימן החצי יעשה
תנאו: השוכר את הספינה ופרקה

לה בחצי הדרך. קא סלקא דעמיה
שכרה עד מקום פלוני צבן וכן
וכשהגיע לחצי הדרך פרקה והוליא
חצילותיו ממנה: ואין לו. לבעל
הספינה עליו אלא תרעומת: לאגורה.
להשכרה לאחרים: רפסא דספינה.
רעוע הספינה שמתרעמת בהואת
חצילת והכנסת חצילות: דפרקה
לטועניה בנזה. בחצי הדרך הוסף
למת צה חצילות שהיו לו לשם הוא
המנה ממחילה לכך ליתן במוכה
כאשר יראה והשכר לפי השבון
המשואות והדרך הלך נתון לו שכר
מספת המשאו של חצי הדרך:
משום שינוי דפתא. הייתי סבור
ללכת מהר ולחזור מהר: לאשלא
יסירתא. לרין אני לקנות חבלים
ציוקר כאן שכהספינה מכבדת לרין
להפליגה אל אמנעית הנרה למקום
מים עמוקים שלא תהא גושמת זרין
חבלים ארוכים ואתה לא הודעתני
שאיכנס חבלים הזרעים לה: חמר
נמי ליעכב. השוכר שלא ייתן עליה
אלא מונות של יום אחד: מאוונא
לאוונא. ממלון דלילה למלון דלילה:
למטרע. לחזור ולשאל בעיר מי מוכר
מונות: ואשה בין גדולה ובין קטנה.
פסק לרכוב עליה אשה מרכיב עליה
כל אשה שירצה בין שהיא גדולה ובין
שהיא קטנה: השפא מניקה. שהיא
שני גופים והואלד כבד אמרת מרכיב
עם וולדה: מעוברת. דחד גופא
הוא מיבעיא: ש"מ. מדקתני אפילו

מעוברת דמשמע שהמעוברת כבידה מן הריקנית: האי ביניהא.
דג הנמכר בשוק במשקל: אכרסה תקלה. לפי כריסה כובדה
אם כריסה גדול משקלה יותר: למקח וממכר. אם ראת דג
שכריסו גדול לא תקנהו במשקל אלא אם כן יוציא את מעי:
מחגי

דאירי דפרקיה לטועניה בגויה כלומר שהמיר חצילה בתוך הספינה והואיל על יד על יד וכן אחרון שהכניס סחורה במעט מעט דלא רפסא
ספינה ותרעומת היא משום שינוי דעת שלא הורגל עם זה האחר ולא ידע להחנהג לפי דעתו אי נמי לאשלא ימירא שאם ירבה זה במשא
יטרך לקנות כאן ציוקר חבלים חוקים כי אם היה יודע בעיתו היה קונה שם בדמים מועטים וליכא אלא תרעומת דלאו טענה מעלייתא
היא שכנגד זה מריח שנטל שכר יותר מחצילה מחמת גודלה: בסורתו. ר"ח גרים כסתו כסת שמיח מראשומיו דקסת הוא הקטן
וכר הוא הגדול כדתנן במסכת [כלים] (פכ"ח מ"ה) כר שעשאו סדון וכסת שעשאה סתו (מ"ה) מאוונא לאוונא. איוונא. קטג הכי משום דלי
שכיח למטרע ולמזבן אפילו בחצי היום אם כן למה מניח חמר מונות של כל היום ומעיקרא דקאמר אי דשכיח למזבן חמר נמי ליעכב
ה"מ למימר שוכר נמי ליעכב לחמר להניח מונות כלל של אותו היום כיון דשכיח בכל מקום למזבן מדלא קאמר אי דשכיח מאוונא לאוונא
אלא לא חש להאריך כל כך: אשה בין גדולה ובין קטנה. באיש לא רצה לשנות בין קטן בין גדול משום דגברי שכיח שהם גדולים ופשיטא
דלדעתא דגדול נמי אגריה יהאליה: השתא מניקה אמרת דרבבה מעוברת מביעיא. כן גרסת הספרים ואין נראה לר"ת דלין זה פירכא
דזו ואף זו קתני ועוד דלין מתיישב שפיר לפי גרסא זו הא דקאמר ש"מ ביניהא אגב כרסה תקלה וע"כ נראה לו כגירס' שמלא השתא
מעוברת אמרת אין מניקה מצעיא דאשה מעוברת כבידה יותר ממניקה עם בנה לפי שהחי נושא את עצמו ומיקל אבל כשהוא במעיר אמו
מכביד ואכריה כבידים עליה וגם מליאה דם והשתא א"ש הא דקאמר שמע מינה ביניהא אגב כריסה תקלה שאם היה חוצה לה לא יכבד כ"כ
בין הכל ויש ליישב גירסת הספרים ומכל מקום פריך דלא שייך בה"ג למתני זו ואף זו כיון דאיתיה בכלל מאי דקאמר בסוף כמו גבי
מפנין ארבע וחמת קופות (שבת ד' ק"ו): דפריך חמש מפנין ארבע מיבעיא ומשני ארבע וחמש כדאמר אינשי אבל אי לאו
הכי אמרי אינשי לא שייך לשנויי דזו ואף זו קתני כיון דארבע בכלל חמש אלא שמוסיף סיועכא נמי מעוברת שהוא גוף אחד בכלל מניקה
שהם שני גופים וקאמר ש"מ ביניהא אגב כריסה תקלה פ"י מדקתני ברישא בין גדולה ובין קטנה ובכלל זה נמי יש במשמע בין גסה
ובין דקה ולמאי איצטרך למתני ואפילו מעוברת דהיינו נמי גסה דגוף אחד הוא אפילו למ"ד עובר לאו ירך אמו הוא לענין לשון בני
אדם במשא ובמתן חסונים הם גוף אחד אלא ודאי שמע מינה דגסה מחמת עיבור כבידה יותר מגסה מחמת עצמה כי העובר מכביד:

היכא

אי אתה מוצא אלא בין זה וספינה זו. דהמוחוק יאמר לחזירו
לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך וא"ת דמ"מ אם נתן כל
השכירות אמאי לא יטול השוכר שכר דחצי הדרך שלא הלך וכי נשכר
משכיר מוחוק ירוח ועוד דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף

ולמה יפקיד השוכר שכר חצי הדרך
שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו
נתרצה שיהא שלו לאלתר אע"ג
דאינה משתלמת אלא לבסוף לדעת
כן נתנו שיהא שלו לאלתר אם לא
ישאר בו וריב"ם פ"י הא דפריך
בספינה קתם ויין זה אם לא נתן
אמאי לא יתן לא פריך אלא אמאי לא
יתן שכר חצי הדרך שכבר הלך אבל
כלל אפילו שכר חצי הדרך שלא הלך
יתן כיון שהוא חנוס מ"מ אהא דקתני
אם נתן לא יטול דמשמע דלא יטול
לא קשה ליה דכיון שהוא מוחוק
ומזומן לקיים תנאו ניחא ליה שלא
יחזיר כלל ומשני כיון זה וספינה זו
דמאן דתפיס לא מפיקין מניה
דהמוחוק יאמר לחזירו כיון שאיך
יכול לקיים תנאך מולך גרס המוציא
מחזירו עליו הראיה: אבנל ספינה
קתם ויין קתם חולקין בזה מספקא
ליה לריב"ם אם חולקין שכר חצי
הדרך שהלך דוקא ונתן רביעית או
חולקין כל השכירות ויתן שכר הדרך
כיון שגבר הלך ועדין מזומן לקיים
תנאו: בוליה אגרא בעי למיחב
ד"ה. לאו דוקא כוליה אלא כלומר
כפועל בטל:

דפרקיה לטועניה בגויה. פ"י
בקונטרס שהוסף
המשא בחצי הדרך וקשה דהוה ליה
למימר פריך לה כיון שממקום אחר
היה פורק לספינה ועוד דקאמר
ושינוי דעתא מה מפסיד דכל שכן
טוב לו שמריח יותר ור"ח פירש
דפרקיה לטועניה שמוכר סחורה
שכספינה לאחר היינו שינוי דעת כי
שמא זה אדם הקונה הוא אדם קשה

אי לאשלא ימירא חבלים להוציא כלים של ראשונים ולהכניס
של אחרונים וא"ת ואמאי מוקי לה הכי לימא לעולם דשכיח לאוונרי
וכ"ת מאי תרעומת איכא משום שינוי דעתא וי"ל כיון דמסיק טעמא
דרכסא דספינה תו לא מאי למימר הכי דטענתא מעלייתא הוא
ורבי"ם פ"י דהכי קאמר לעולם דשכיח לאוונרי וליכא רפסא דספינה
דאירי דפרקיה לטועניה בגויה כלומר שהמיר חצילה בתוך הספינה והואיל על יד על יד וכן אחרון שהכניס סחורה במעט מעט דלא רפסא
ספינה ותרעומת היא משום שינוי דעת שלא הורגל עם זה האחר ולא ידע להחנהג לפי דעתו אי נמי לאשלא ימירא שאם ירבה זה במשא
יטרך לקנות כאן ציוקר חבלים חוקים כי אם היה יודע בעיתו היה קונה שם בדמים מועטים וליכא אלא תרעומת דלאו טענה מעלייתא
היא שכנגד זה מריח שנטל שכר יותר מחצילה מחמת גודלה: בסורתו. ר"ח גרים כסתו כסת שמיח מראשומיו דקסת הוא הקטן
וכר הוא הגדול כדתנן במסכת [כלים] (פכ"ח מ"ה) כר שעשאו סדון וכסת שעשאה סתו (מ"ה) מאוונא לאוונא. איוונא. קטג הכי משום דלי
שכיח למטרע ולמזבן אפילו בחצי היום אם כן למה מניח חמר מונות של כל היום ומעיקרא דקאמר אי דשכיח למזבן חמר נמי ליעכב
ה"מ למימר שוכר נמי ליעכב לחמר להניח מונות כלל של אותו היום כיון דשכיח בכל מקום למזבן מדלא קאמר אי דשכיח מאוונא לאוונא
אלא לא חש להאריך כל כך: אשה בין גדולה ובין קטנה. באיש לא רצה לשנות בין קטן בין גדול משום דגברי שכיח שהם גדולים ופשיטא
דלדעתא דגדול נמי אגריה יהאליה: השתא מניקה אמרת דרבבה מעוברת מביעיא. כן גרסת הספרים ואין נראה לר"ת דלין זה פירכא
דזו ואף זו קתני ועוד דלין מתיישב שפיר לפי גרסא זו הא דקאמר ש"מ ביניהא אגב כרסה תקלה וע"כ נראה לו כגירס' שמלא השתא
מעוברת אמרת אין מניקה מצעיא דאשה מעוברת כבידה יותר ממניקה עם בנה לפי שהחי נושא את עצמו ומיקל אבל כשהוא במעיר אמו
מכביד ואכריה כבידים עליה וגם מליאה דם והשתא א"ש הא דקאמר שמע מינה ביניהא אגב כריסה תקלה שאם היה חוצה לה לא יכבד כ"כ
בין הכל ויש ליישב גירסת הספרים ומכל מקום פריך דלא שייך בה"ג למתני זו ואף זו כיון דאיתיה בכלל מאי דקאמר בסוף כמו גבי
מפנין ארבע וחמת קופות (שבת ד' ק"ו): דפריך חמש מפנין ארבע מיבעיא ומשני ארבע וחמש כדאמר אינשי אבל אי לאו
הכי אמרי אינשי לא שייך לשנויי דזו ואף זו קתני כיון דארבע בכלל חמש אלא שמוסיף סיועכא נמי מעוברת שהוא גוף אחד בכלל מניקה
שהם שני גופים וקאמר ש"מ ביניהא אגב כריסה תקלה פ"י מדקתני ברישא בין גדולה ובין קטנה ובכלל זה נמי יש במשמע בין גסה
ובין דקה ולמאי איצטרך למתני ואפילו מעוברת דהיינו נמי גסה דגוף אחד הוא אפילו למ"ד עובר לאו ירך אמו הוא לענין לשון בני
אדם במשא ובמתן חסונים הם גוף אחד אלא ודאי שמע מינה דגסה מחמת עיבור כבידה יותר מגסה מחמת עצמה כי העובר מכביד:

גא א מ"י פ"ה מהל'
סכרו הלכה ג סמג
עשין פט טו"ע ח"מ פ"י
ש"א ספ"ק ג'
גב ב מ"י ט"ט טו"ע ט"ט
ט"ט ד'
גג ג מ"י ט"ט טו"ע ט"ט
ט"ט ד'
גד ד ה ו ז ח מ"י ט"ט
הלכה ד וע"י בהשג'
ונמ"מ טו"ע ט"ט ט"ט
ט"ט ג'
גה ח ט י ב מ"י ט"ט
פ"ד הלכה ח סמג
ט"ט טו"ע ח"מ ט"ט ט"ט
ט"ט ג'
גז ל מ"י ט"ט הלכה ה
טו"ע ט"ט טו"ע ט"ט
גז מ נ מ"י ט"ט טו"ע
ט"ט ט"ט ג':